

1901-06-07

SENDER

Oscar Matthiesen

RECIPIENT

Jens Ferdinand Willumsen

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Dansk

Sender's location:

Charlottenlund (Danmark)

Recipient's location:

Washington D.C. (USA)

Mentioned people:

Jacob Lachmann

Camilla Matthiesen

Carl Rohl-Smith

Sarah Rohl-Smith

Juliette Willumsen

Kristian Zahrtmann

Archive:

J.F. Willumsens Museum

Arkivkasse: A/II/4 - M

TRANSCRIPTION

Charlottenlund 7 Juni 1901.

Kjære Willum!

Jeg havde jo nok tænkt mig, at der var noget i Vejen, siden Du ikke skrev, og noget urolige har vi jo også været for Dig. Men her i Danmark er man jo skolet i at vente, og da endelig Dit Brev kom, havde jeg en Lettelsens Fornemmelse og en Følelse af at have ventet længe. – Nå, så Du har altså ikke faet rammet en Kile ind i det New-Yorker-Samfund. Lad mig da strax sige Dig, at du, såfremt Du kommer hjem, aldeles ikke skal gjøre Dig Bekymring for at tage en afbrudt Carriere op. Thi her kan – jeg tror, hvem det skal være, – godt have været borte i Aarevis uden at det er bemærket. Jeg mindes således engang at have mødt Zahrtmann på Gaden og spurgte til hans Befindende og passieret videre, indtil det af Samtalen fremgik, at han havde været 3 Aar i Italien og Grækenland. – Ja, kjære Ven, jeg kan så godt forstå, om Du er blevet for gammel til at tage Kampen op påny – jeg havde ikke haft Mod til at forsøge den.

Men nu, da Du har forsøgt den, vil Du nok finde Ro til at arbejde videre herhjemme. At anvende en Række Aar på Forsøget at komme frem i Amerika, synes jeg heller ikke Du bør gjøre; og Tiden herhjemme, Fremtiden, synes mig slet ikke at se så dårlig ud. Her bygges en hel Del og anvendes meget mere dertil end tidligere. Højre har aldeles udspillet sin Rolle; og jeg har en Fornemmelse af, at det nu bliver os, der får Ordet; eller med andre Ord, at der nu bliver Brug for os. Din Fraværelse vil ingen Rolle spille. Jeg tror Du vil få noget at gjøre, når Du lægger Dig i Selen derfor. Jeg har jo arbejdet overmåde meget i de sidste Aar, og ikke mindst i Vinter i Studentsamfundet – hvor jeg da forresten har 14 Dages Arbejde endnu. Men jeg begynder også at få lidt af den lykkelige Fornemmelse af, at der er Brug for mig. Det ene Arbejde kæder det næste til sig. Forleden Dag fik jeg Brev fra Ystad, hvor en Rigmand bygger sig et stort og elegant Hus; han opfordrede mig til at komme derover og foreslå ham Husets indre Udsmykning; og det trækker nu op til et stort og kunstnerisk Arbejde, som jeg er meget glad for. Men, kjære Willum, jeg har også strøget

Vægge blot for at få fat i Vægge. Nu er jeg forhåbentlig allerede over det Stadium og kan lade andre gjøre Strygearbejdet og selv bruge al min Tid og al min Evne til det kunstneriske. Og jeg er ikke den eneste. Der har lige nylig arbejdet en hel Stab af unge Kunstnere på Marienlyst' nye Badehotel, som skal være meget smukt; jeg selv har endnu ikke set det. Jeg mindes, at Du engang så skæft til mig fordi jeg spildte Tid med at skrive Artikler i Berlingske. Nu har jeg holdt det ud i tre Aar og gjort mig

megen Umage dermed; og jeg kan tydeligt mærke, at jeg i den Tid har fundet Ørenlyd rundt om for mine Meninger og vundet i Autoritet. Måske har det lige så meget som mine andre Arbejder bidraget til, at det nu går fremad for mig. (løvrigt er jeg opsagt på Grund af Radikalisme!) Nej Willum, jeg tror godt Du kan komme hjem og tage fat, hvor Du slap. Den frie Udstilling trænger også højlig til Dig. Endnu er alt på vore Udstillinger "på det Jevne".

Det har jeg netop iaften skrevet i Berlingske; men jeg har tillige skrevet, at den Dag, [hvor Kunsten vil velsigne alt Folket, ikke oprinder, før En står op og siger: den Dag skal komme ved mig – og giver sit hele Liv for dens komme.]

Kom hjem og vær den Ene.

Den Studietur til Schweiz eller Nordsverrig, som Du foreslår mig, kan jeg for Arbejdet i Ystad ikke gjøre med. Ellers vilde det have været mig meget kjært at være sammen med Dig igjen og trøste Dig lidt og arbejde sammen med Dig, thi ingen sætter alvorligere Pris på Dit Arbejde end jeg. Hvad Sahra Rohl-Smith angår, da gjør det mig ondt, hvis hun føler mindre venligt for mig end tidligere; og jeg forstår ikke Grunden. Jeg selv har bevaret hende kjær siden min Amerikatur; at jeg intet så til hende eller Rohl-Smith, da han døde herhjemme, havde sin Grund i at jeg boede oppe i Himmerland ved Limfjorden. Hils hende hjærteligt fra Mig. – Juliette har jeg kun set meget lidt til, fordi jeg altid arbejder og kommer sent hjem, ca Kl 9 hver Aften, spiser til Middag og falder i Søvn; jeg har da kun Søndagen at være i Ro sammen med Misse og Børnene. Juliette var oppe i Studentersamfundet hos mig, og så og syntes udmærket om Decorationen. Hu selv har intet udstillet iår; det går hende kun dårligt med Kunsten, siger hun; hun savner åbenbart Din Hjælp. – Camilla har det nogenledes godt; nu glæder vi os til at bo i Ystad med Børnene i Sommerferien, mens jeg gjør Forarbejderne til Udsmykningen. Både hun og jeg sende Dig vore kjærligste Hilsner. Til Vinter rejser vi til Rom og Pompei i ca 3 Måneder. – Lev da vel kjære Willum og lad os snart igjen høre fra Dig

Din Ven

Oscar Matthies.

Charlottenslund 7 Juni 1781.

Kjære William!

Jeg havde jo nok tænkt mig, at der
var noget i Vejen, siden Du ikke skrev,
og noget urolige har vi jo ogsaa været for
Dig. Men her i Danmark & man jo sko-
let i at vente, og da endelig Dit Brev kom,
havde jeg en Lettelses Fornemmelse og
en Følelse af at have ventet længe. — Nå,
så Du har allraa ikke fået rammet en
Kile ind i det New-Yorker-Samfund.
Lad mig da strax sige Dig, at Du, såfremt
Du kommer hjem, aldeles ikke skal gøre
Dig Bekymring for at tage en afbrudt Car-
rière op. Thi her kan — jeg tror, hvem det
skal være, — godt have været borte i Aarevis
inden at det er bemærket. Jeg mindes
således engang at have mødt Zastrow
på Gaden og spurgt til hans Befindende
og passieret videre, indtil det af Sam-
talen fremgik, at han havde været 3 Åar
i Italien og Grækenland. — Ja, kjære Ven,
jeg kan så godt forstå, om Du er bleet for
gammel til at tage Kampen op påny — jeg
harde ikke haft Mod til at forrige den.

Men nu, da Du har forsogt den, vil Du nok
finde Ro til at arbejde videre herhjemme.
At anvende en Række Aar paa Forsøget at
komme frem i Amerika, synes jeg heller ikke
Du bør gjøre; og Tiden herhjemme, Fruntiden,
synes mig slet ikke at se så dårlig ud. Her
bygger en hel Del og anvendes meget mere
derstis end tidligere. Højre har aldeles ind-
spillet sin Rolle, og jeg har en Fornemmelse
af, at det nu bliver os, der får Ordet, eller
med andre Ord, at der nu bliver Brug for
os. Din Fraværelse vil ingen Rolle spille.
Jeg tror Du vil få noget at gøre, når Du
lægger Dig i Selen derfor. Jeg har jo ar-
bejdet overmægtig meget i de sidste Aar, og
ikke mindst i Vinter i Studentercampen.
Det har jeg da forresten her 14 Dages Løbe-
de endnu. Men jeg begynder også at få lidt
af den lykkelige Fornemmelse, at der er Brug
for mig. Det ene Arbejde kæder det næste til
sig. Forleden Dag fik jeg Brev fra Ystad, hvor
en Rigmand bygger sig et stort og elegant
Hus; han opfordrede mig til at komme der-
over og forede ham Husets indre Udsmyk-
ning; og det trækker nu op til et stort og
kunstnerisk Arbejde, som jeg er meget glad
for. Men, kære William, jeg har også strøget

Væge blot for at få fat i Væge. Nu er jeg
forhåbentlig allerede over det Stadium og kan
lade andre gøre Støgearbejdet og selv bruge
al min ^{Tid} til mine Erøer til det Kunstneriske. Og
jeg er ikke den eneste. Der har lige udlig arbejdet
det en hel Stab af unge Kunstnere på Marien-
lyst nye Gadehotel, som skal være meget smukt.
Jeg selv har endnu ikke set det. Jeg minde, at
Du engang så skæft til mig fordi jeg spildte
Tid med at skrive Artikler i Berlingske. Nu har
jeg holdt det ud i tre Aar og gjort mig meget
mange Anstøder og jeg kan tydeligt mærke, at jeg
har i den Tid har fundet Grønlund rindt an
for mine Meninger og rindet i Autoritet.
Måske har det lige så meget som mine andre
Arbejder bidraget til, at det nu går fremad
for mig. (Forrest er jeg opsagt på Grund af
Radikalisme!) Nu William, jeg tror godt Du
kan komme hjem og tage fat, hvor Du slap.
Den fri Udstilling trænger også højlig til Dig.
Endnu er alt på sine Udstillings "på det Jern".
Det har jeg netop i Aften skrevet i Berlingske, men
jeg har tillige skrevet, at den Dag, hvor Kunstene
vil relinque alt Folket, ikke oprinder, for En
står op og siger: den Dag skal komme ved mig
— og giver sit hele Liv for den Krønne.
Kom hjem og vær den En.

Den Studietur til Schweiz eller Nordverrig, som
 Du foreslår mig, kan jeg for Arbejdet i Ystad ikke
 gøre med. Ellers vilde det have været mig meget
 kjært at være sammen med Dig igjen og træste
 Dig lidt og arbejde sammen med Dig, thi ingen
 sætter vist alvorligere Pris på Dit Arbejde end jeg.
 Hvad Sams Rohl-Smith angår, da gjør det mig ondt,
 hvis hun føler mindre venligt for mig end tidligere,
 og jeg forstår ikke Grunden. Jeg selv har berøret
 hende kjær siden min Amekatur, at jeg intet så til
 hende eller Rohl-Smith, da han døde herhjemme, havde
 min Grund i at jeg boede oppe i Himmerland ved Hjør,
 Horden. Hils hende kjærligt fra mig. - Juliette har
 jeg kun set meget lidt til, fordi jeg altid arbejder og
 kommer sent hjem, ca kl 9 hver Aften, spiser til Mid-
 dag og falder i Søvn; jeg har da kun Søndagene at
 være i Ro sammen med Minne og Børnene. Juliette
 var oppe i Studenteramfundet hos mig og så og squites
 indmærket om Decorationen. Hun selv har intet indblik
 i det; det går hende kun dårligt med Kunsten, siger hun;
 Min sønner åbenbart Din Hjælp. - Camilla har det
 nogenledes godt, nu glæder vi os til at bo i Ystad
 med Børnene i Sommerferien, mens jeg gjør forar-
 bejderne til Udbygningen. Både hun og jeg sende
 Dig vore kjærligste Hilsener. Til Vinter rejser vi til
 Rom og Pompei i ca 3 Måned. - Der da vel
 kjære William og lad os snart igjen høre fra Dig
 Din Ven Oscar Mathies.